

и вби го, дръпна го, и вби го пакъ въ гръдъта,
и трети пжтъ — и пакъ . . .

Върху му съ тежкий токъ на чизма подкована
затъпка зарадъ викъ разчекнатий му зѣвъ. . .

Жулна го и скастри презъ вратътъ
лютъ ножъ и щикъ отзадъ по плешката го хрясна,
и гърбомъ съпна се юнака и се трясна
назадъ изпънатъ цѣлъ. . .

. . . И превъртѣ очи и, зиналъ да извика,
приклоцна жби вмигъ и надве си езика
прѣхапа. . .

Изобшо Славейковъ съ подробенъ реализъмъ, който минава въ натурализъмъ, изобразява крайнитѣ афектни състояния на настървеностъ и озвѣряване у борящитѣ си, безъ дори да загатне за други преживявания — за боевото увлѣчение и опиянение, за тревогата и паническия страхъ... — Каменградскитѣ борци запазватъ отъ началото до края своята храбростъ и самообладание; дори въ момента, когато боятъ изцѣло е загубенъ, тѣ се оттеглятъ сѣ бодри и непоколебими.

Разпространеното мнение, че Славейковъ се чете изобщо трудно, че неговиятъ стилъ е тежъкъ и уморителенъ, не е лишено отъ основание. Вѣрно е, че много мѣста у него се следятъ мжчно, изискватъ съсрѣдоточаване и напрежение. А на това не е привикналъ нашиятъ четецъ, и тъкмо затуй много отъ неговитѣ творения не ще добиятъ широка популярностъ. Въ това отношение той е напълно противоположенъ на Вазова: колкото Вазовъ е лекъ, пѣстъръ, забавенъ и разсѣянъ, толкова Славейковъ е обикновено тежъкъ, съсрѣдоточенъ и вглъбенъ. Въ крайнитѣ си прояви — първиятъ отива до повърхностъ и безличие, а вториятъ — до тежка разсѣдъчностъ.